தமிழர் மரபில் ஊழ்வினை

Fate in Tamil Tradition

முனைவர் பெ. மோகன் / Dr.P.Mohan [1]

Abstract

In Tamil tradition, fate is an important aspect of the thinking process. Fate is said to be the main reason for birth and also, the happiness and sorrow people experience. Among the three objectives stated in the Sillapathigaram, fate is mentioned as the main one. Based on the context of fate, it is said that everything that happens is destined by the fate of the individual.The idea of fate defines that every incident has already been decided and it is not possible for any new incidents to take it's implementation. From the Sangam period, fate has been mentioned in many songs, poetic works and also, in some creative literature. This article is an outcome of a research based on this.

Date of submission: 2018-10-29
Date of acceptance: 2018-11-30
Date of Publication: 2018-12-30
Corresponding author's
Name: Dr.P.Mohan
Email: tamilmohanp@gmail.com

Key Words: Fate, early Tamils, Tamil literature, Tamilian thought, Sanggam literature.

முன்னுரை

தமிழரின் சிந்தனை மரபில் ஊழ்வினை என்பது காலம் காலமாகத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. எல்லா நிகழ்வுகளும் விதிப்படியே நடக்கும் என்பது ஊழ்வினையின் அடிப்படை. அவரவர் தலைவிதிப்படியேதான் அனைத்தும் நிகழும். தற்போது நடக்கக்கூடிய அனைத்தும் ஏற்கனவே எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொருவருடைய வாழக்கையில் நிகழக்கூடியவை அனைத்தும் ஏற்கனவே ஓலைச்சுவடிகளில்எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கை நிகழ்வுகளும் எமலோகத்தில் உள்ள சித்திராபுத்திரனுடைய ஏட்டில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதில் உள்ளபடியேதான் அனைத்தும் நடக்கின்றன. என்றெல்லாம் சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கில் இடம்பெறுவதைக் காண்கிறோம். இதனைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் செவ்வனே சுட்டுகின்றன.

தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் ஊழ்வினை

அனைத்து நிகழ்வுகளும் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டவை (pre-determind) என்பதனால், அதற்கு அப்பாற்பட்ட, புதிய நிகழ்வு நடைபெறச் சாத்தியமில்லை என்பதும் அதன் உட்பொருள். எனவே, வாழ்க்கையை விதி போகிறபோக்கில் வாழ்ந்துசெல்ல வேண்டுமே ஒழிய, அதன் போக்கை மாற்றியமைக்க முயற்சி செய்யக்கூடாது. இதனை,

> *"நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல, ஆருயிர்*
> *முறைவழிப் படூஉம் என்பது திறவோர்*
> *காட்சியின் தெளிந்தனம்"* (புறம், 192, 911)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள்கூட வலியுறுத்துகிறது.

ஊழ் என்பதைப் போலவே, இச்சை (Free

[1]The author is a Associate Professor in the Department of Tamil, Vels Institute of Science, Technology & Advanced Studies, Pallavaram, Chennai, Tamil nadu India. tamilmohanp@gmail.com

will) அல்லது தன்னிச்சை என்பதும் தொடர்ந்து தமிழரின் சிந்தனை மரபில் இருந்துள்ளது. என்றாலும், இச்சை சார்ந்த அல்லது தன்னிச்சை சார்ந்த நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சிகளும் இருந்துள்ளன. தனிமனிதனின் விருப்பங்கள் அல்லது இச்சையை விடவும் சமூகத்தின் இச்சை முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மிகுதியான செல்வத்தை உடையவன், தானே அனைத்தையும் துய்க்கக் கூடாது. தன்னிடம் உள்ளவற்றை மற்றவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்று புறநானூறு வலியுறுத்துகிறது. அனைத்தையும் தானே துய்க்க நினைத்தால் பலவற்றை இழக்க வேண்டியதிருக்கும் என்றும் எச்சரிக்கிறது. இதனை,

"உண்பது நாழி ; உடுப்பவை இரண்டே;

பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் குமே;

அதனால், செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;

துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந பலவே". (புறம், *189, 58)*

சற்றேறக் குறைய இதே பொருளையே,

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்

நயனுடை யான்கண் படின்" (குறள், *216)*

என்னும் குறளில் வள்ளுவரும் வலியுறுத்துகிறார். அகம் சார்ந்த விரும்பங்களின் விழைவான இச்சை என்பதும், புறம் சார்ந்த நடவடிக்கையான ஊழ் என்பதும் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுவந்துள்ளன.

ஊழ் என்னும் தலைப்பில் ஓர் அதிகாரத்தையே வள்ளுவர் எழுதியிருக்கிறார். அதில் ஊழ் மிகவும் வலியது என்னும் பொருளில் பின்வரும் குறள் இடம்பெறுகிறது.

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று

சூழினுந் தான்முந் துறும்" (குறள் *380)*

ஊழை விட வலிமையானது வேறோன்றும் இல்லை. ஊழை விலக்கும் பொருட்டு வேறொரு வழியை ஆராய்ந்தாலும் அங்கும் ஊழே முன்வந்து நிற்கும் என்பது இந்த குறளின் பொருள். மனிதனால் ஊழை வெல்ல இயலுமா? என்னும் கேள்விக்கு, முடியும் என்பதே வள்ளுவரின் பதில்.

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்

தாழாது உஞற்று பவர்" (குறள், *620)*

ஓய்வின்றி வினையாற்றுபவர்களால் ஊழையும் வெல்ல இயலும் என்னும் பொருள் தரும்படி இக்குறள் அமைந்துள்ளது. இது ஊழ் என்பதற்கு எதிராக இச்சை அல்லது தன்னிச்சை (முயற்சி) என்பதை வலியுறுத்துகிறது எனலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்

இளங்கோவின் காலத்தில் நிலைமைகள் மாறுகின்றன. அதனால், எது நடந்தாலும் அது விதிப்படியேதான் நடக்க வேண்டும். விதிக்கு அப்பாற்பட்டு எதுவும் நடக்கலாகாது. விதியை அனுசரித்து நடக்காவிடில், விதி முன்வந்து கொல்லும் என்கிறது சிலப்பதிகாரம். இதனை,

"ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்" (சிலம்பு. பதிகம். *57)*

என்னும் வரி எடுத்துரைக்கின்றது.

ஊழ்வினை என்று கணியன்பூங்குன்றனாராலும், வள்ளுவராலும், இளங்கோவாலும் வலியுறுத்தப்படுவது வெற்று நம்பிக்கை அல்ல. நம் தமிழ்ச் சமூகச் சிந்தனை மரபில் ஆழமாக வேறூன்றியுள்ள ஒரு கருத்தியலாகும். அதாவது, சமூகத்தை வழி நடத்தக்கூடிய தலைவனோ அல்லது அரசனோ தான்தோன்றித்தனமாக, தன்னிச்சைப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தன்னிச்சை என்பதும், ஊழ்வினை என்பதும் வெவ்வேறு சொல்லுடன் வெவ்வேறு வடிவத்துடன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டுள்ளன. இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினை என்பது பெரும் சிக்கலாய் உருவம் கொள்கிறது. தன்னிச்சைக்கும் ஊழ்வினைக்கும் இடையில் நடக்கும் பெருஞ் சண்டையே சிலப்பதிகாரக் கதையாய்

தோற்றம் கொள்கிறது எனலாம்.

இச்சை, தன்னிச்சை என்பவற்றையும் தாண்டி, எதேச்சை என்பதே கோவலனிடம் நிறைந்துள்ளது. எதேச்சை என்பதன் குறியீடாய்க் கோவலன் காட்சியளிக்கிறான். தன் மனம்போன போக்கில், தன் விருப்பப்படியெல்லாம் வாழ்க்கையை வாழ்கிறான். கண்ணகியைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறான். கண்ணகியை விடுத்து, மணிமேகலையுடன் சேர்ந்து வாழ்கிறான். மணிமேகலையுடன் பிணக்கு கொண்டு, மீண்டும் கண்ணகியிடமே திரும்பி வருகிறான். இவையெல்லாம் கோவலனின் எதேச்சையான விருப்பத்திலிருந்து நிகழ்கிறதே ஒழிய, கண்ணகி அல்லது மணிமேகலை செய்யும் தவறுகளால் நிகழவில்லை. மனம்போன போக்கில் செயல்படக்கூடிய, தன்னுடைய விருபங்களை மட்டுமே பெரிதாக எண்ணுகிற, தன்னுடன் உள்ளவர்களின் நலனைச் சிறிதளவும் கணக்கில் கொள்ளாத, நிலையற்ற (Unstable Character) மனநிலைக் கொண்டவனாய்க் கோவலன் காட்சியளிக்கிறான்.

கோவலன் மட்டுமல்ல, சிலப்பதிகாரத்தின் அனைத்துக் கதைமாந்தர்களும் தங்கள் பொறுப்பிலிருந்து விலகியவர்களாகவும், நிலையற்ற தன்மையுடனும் காணப்படுகின்றனர். கோவலன், கண்ணகியிடமிருந்து விலகிச் சென்று மாதவியுடன் இருக்கிறான். அவனிடம் யாதொரு வினாவும் கண்ணகி வினவவில்லை. மாதவியிடமிருந்து மீண்டும் வந்தபோதும், காரணம் கேட்காமலே ஏற்றுக்கொள்கிறாள். வெளிப்படுத்த இயலாத இச்சையின் வடிவமாய், வலியாய் மாறிய இச்சையின் வடிவமாய் கண்ணகி வெளிப்படுகிறாள். மாதவி கல்வி, கலை, கேள்விகளில் சிறந்து விளங்குகிறாள். அவள் மதிநுட்பம் நிறைந்தவள் என்பது பல நிலைகளில் இளங்கோ வெளிப்படுத்துகிறார். மாதவியின் இரு முடங்கல்கள் அவளின் மதிநுட்பத்திற்கு சிறந்த சான்றெனெ திறனாய்வளர் உரைப்பர். இருப்பினும், சிலப்பதிகாரத்தின் முக்கியக் கதைமாந்தர் என்னும் நிலை மாதவிக்கு அளிக்கப்படவில்லை.

பாண்டிய அரசின் நிலை இன்னும் சீர்கெட்டுள்ளது. பாண்டிய நாட்டில் பொற்கொல்லன் திருடுகிறான். அரண்மனையில், அரசியின் சிலம்பையே திருடுகிறான். அரண்மனையில் திருடு நடப்பதென்பது தற்செயல் நிகழ்வன்று. இது பாண்டிய அரசின் பொருளாதாரச் சீர்குலைவினைக் குறிக்கும் குறியீடு எனலாம். பாண்டிய நாட்டில் உற்பத்தி இன்மையால் ஏற்பட்ட வறுமையின் கொடுமையை உணர்த்துகிறது எனலாம். பொற்கொல்லன் திருடுகிறான் என்றால், சராசரி மக்களின் வறுமைநிலை என்பது மிகக் கொடுமையானது என்பதை உய்த்துணர வேண்டும். கோவலன் சிலம்பைத் திருடினான் என்று பொற்கொல்லன் கூறக்கேட்ட பாண்டிய மன்னன், அதனை ஆய்ந்தறியாமல் கோவலனைக் கொல்வதற்கு ஆணைப் பிறப்பிக்கிறான். பொற்கொல்லன் கூறியது சரியா? தவறா? என்பதை ஆய்ந்தறிவதில் அவனுக்கு நாட்டம் இல்லை. அரசனுக்குரிய பொறுப்புகளின் அடிப்படியில் ஆணைப் பிறப்பிக்கவில்லை.

சச்சந்த மன்னன் இல்லற இன்பத்தில் முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்வதினால், அரசனுக்குரிய கடமைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்கிறான். அதன் காரணமாக கட்டியங்காரனிடம் தன் ஆட்சியை இழக்கிறான் என்று சீவகசிந்தாமணியில் காண்கிறோம் (சீவகசிந்தாமணி). அதையொத்த மற்றொரு நிலையைத்தான் பாண்டிய மன்னனிடமும் காண்கிறோம். மதியிழந்த நிலையில்தான் கோவலனைக் கொல்ல ஆணைப் பிறப்பிக்கிறான். பாண்டிய அரசு செயலற்றுக் கிடப்பததைத்தான் இக்காட்சி நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. ஒரு அரசு செயலற்றுக் கிடப்பது என்பது, அச் சமூகம் உற்பத்தியை இழந்து தவிப்பதைக் காட்டுகிறது. சமூகம் உற்பத்தியிழந்து காணப்படுவதால், அரசன் உற்சாகம் இழந்து காணப்படுகிறான். மேலும், செயலற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். இந்நிலையைத்தான் பாண்டிய மன்னன் என்னும் கதைமாந்தரின் மூலம் இளங்கோ வெளிப்படுத்துகிறார்.

பண்டையத் தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களுக்கிடையே தொடர்ந்து போர் நிகழ்ந்துகொண்டேயிருந்தன. மூவேந்தர்களுக்கிடையே ஒற்றுமை இல்லை என்று இலக்கிய ஆய்வாளர்களும் வரலாற்றாசிரியர்களும் தொடர்ந்து குறிப்பிட்டு வந்துள்ளனர். அதற்கான காரணங்கள் பலவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால், அந்த போர்களுக்கான அடிப்படைக் காரணம், அன்றைய பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் ஏற்பட்ட தேக்கம் அல்லது உற்பத்தியின்மை எனலாம்.

பொருள் உற்பத்தியின்மையால் சமூகத்தில் பல்வேறு வகையான இன்னல்கள் ஏற்படுகின்றன. சமூகத்தில் பஞ்சம், பசி, பட்டினி, கொலை, கொள்ளை போன்ற நிகழ்வுகள் தோன்றுகிறது. சேர நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சம், பசி, பட்டினி போன்ற பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகளைப் போக்குவதற்கு சீத்தலைச்சாத்தனார் அட்சயப்பாத்திரத்தை முன் நிறுத்துகிறார். மணிமேகலை தன் கைகளில் அட்சயப்பாத்திரத்தை ஏந்திக்கொண்டு, பசியால் வாடும் மக்களுகெல்லாம் உணவளிக்கிறாள். அள்ள அள்ளக் குறையாத உணவு அதில் வந்துகொண்டே உள்ளது என்கிறார். இது இலக்கிய வகைப்பட்ட அல்லது கற்பனையான அல்லது அகவயமான அனுகுமுறை எனலாம். சமூகத்தில் உள்ள பஞ்சம் என்னும் புறவயமான சிக்களுக்கு, அட்சயப்பாத்திரம் என்னும் அகவயமான தீர்வு அளிக்கிறார்.

மணிமேகலையின் அட்சயப்பாத்திரம் சேரநாட்டில் இருந்த பஞ்சத்தைப் போக்க எவ்விதத்திலும் உதவவில்லை. ஆகயையால், சமூகத்தில் உள்ள புறவயமான சிக்கல்களுக்கானத் தீர்வு என்பதும் புறவயமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இளங்கோ உணர்ந்துகொள்கிறார். அதனால், எத்தேச்சையுடன் செயல்படும் அரசை எச்சரிக்கை செய்வதற்காக ஊழ்வினை என்பதை முன்னிறுத்துகிறார். சங்ககாலத்தில் புலவர்கள் அரசர்களை எச்சரிக்கைச் செய்வதற்காக காஞ்சித் திணையைப் (நிலையாமை) பாடியுள்ளதை இளங்கோவின் ஊழ்வினை ஒத்துள்ளது எனலாம். புறவயமான சமூகச் சிக்கல்களுக்கு புறவயமான சமூகத் தீர்வு என்னும் நிலையில் ஊழ்வினை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அதனால், இளங்கோவடிகள் தமிழகத்தின் மனசாட்சியாகத் திகழ்கிறார் எனலாம்.

ஊழ் கோட்பாடு, சோழ நாட்டில் (புகார்க்காண்டம்) முன்வைக்கப்பட்டு, பாண்டிய நாட்டில் (மதுரைக்காண்டம்) அழிவை ஏற்படுத்தி, சேர நாட்டில் (வஞ்சிக்காண்டம்) வளம் சேர்க்கும் விதமாக அமைகின்றது. இந்நிகழ்வானது, இத்தாலியில் தோன்றிய மறுமலர்ச்சி, இங்கிலாந்தில் தொழிற்புரட்சியை ஏற்படுத்தி, பிரான்ஸ் நாட்டில் சமூகப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியதை ஒத்துள்ளது. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் என்னும் பழமொழிக்கேற்ப, மதுரையை அழித்துவிட்டு, அதன் ஆக்கபூர்வமான வளர்ச்சியை சேர நாட்டில் குவிக்க முயற்சி செய்ததோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இளங்கோ ஊழ்வினையை முன்னிறுத்திபோதும் சமூகத்தில் சிக்கல் தீரவில்லை. உற்பத்தி பெருகவில்லை. பஞ்சம், பசி, பட்டினி என்பவை ஒழிக்கப்படவில்லை.

இந்நிலையில், அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி சேரன் செங்குட்டுவன் முன்னேறுகிறான். ஒரு சமூகம் பொருள் உற்பத்தியைச் செய்ய இயலா நிலையை அடையும்போது, மற்றொரு சமூகத்துடன் போர் புரிந்துத் தன் பொருளாதாரத்தை புணர் உற்பத்தி செய்துகொள்ள முனைவதை தற்கால அரசியல் நிகழ்வில் காண்கிறோம். அதே நிலைப்பாட்டை சேரன் செங்குட்டுவன் மேற்கொள்கிறான். வடநாட்டு அரசன் கனகவிஜயன் மேல் போர் தொடுக்கிறான். இதை, கண்ணகிக்கு சிலை செய்வதற்கு கல்லைக் கொண்டுவர, சேரன் செங்குட்டுவன் இமயமலை வரைச் செல்கிறான். கனகவிஜயன் என்னும் வடநாட்டு மன்னனுடன் போரிட்டு வென்று, அவன் தலையில் கல்லைச் சுமக்கவைத்து கொண்டுவந்து சிலை வைக்கிறான் என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. ஆகையால், வடநாட்டு அரசன் கனகவிஜயனின் மேல்

சேரன் செங்குட்டுவன் போர் தொடுத்தான் என்பது வெறும் இனக்காழ்ப்புக்கான போர் அல்ல. சேரநாட்டுப் பொருளாதாரத்தை, உற்பத்தியை மேம்படுத்துவதற்குச் செய்யப்பட்ட புறவயமான ஒரு முயற்சி என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலும், இது ஊழ்வினையை வலியுறுத்தியதன் தொடர்ச்சியாகவும் அமைந்துள்ளது.

சமூகச் சிக்கல்களுக்கானத் தீர்வு அகவயமானதல்ல, புறவயமானது என்பது தமிழர் சிந்தனை மரபில் ஏற்பட்ட மாபெரும் பாய்ச்சலான முன்னேற்றம் எனலாம்.

“உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்” (சிலம்பு. பதிகம். 56)

என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடும், பெண்ணைப் போற்ற வேண்டும் என்னும் கூற்றும் அதிலிருந்தே தோன்றுகிறது. பெண்ணை மதிக்காத அகவயமான, எதேச்சதிகார மனநிலையை மாற்றி, பெண்ணை மதிக்கும் உயர்வான சிந்தனையை ஊழ்வினை என்னும் கோட்பாடு உருவாக்கியது.

நிறைவு

அகவயமாக இருத்தல் சமூகத்தின் பிழையல்ல, அச்சமூகத்தின் கோட்பாடு. அகவமாக இருக்கும் சமூகத்தில் அறிவியல் வளராது, மாறாக அடிமைத்தனமே வளரும். அகவயமான சிந்தனையோடு ஒரு சமூக நீண்ட காலங்கள் நிலைத்திருக்க முடியாது. அது அறிவுக்கும் அறிவியலுக்கும் பொருந்தாத நிலை என்பதால், அச்சமூகம் சிதைந்துச் சீரழியும். அகமும் புறமும் விழிப்பான நிலையில், இயக்கவியல் தன்மையுடன் இணைந்து உருவாகும் சிந்தனையே சமூக வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். அது சமூகத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சியையும், மனவளத்தையும் ஏற்படுத்தும்.

தமிழக வரலாற்றில், அகமும் புறமும் இயக்கவியல் தன்மையுடன் இணைந்திருந்த நிலை என்பது மிக அரிதாகவே உள்ளது. அதுவும் தற்செயல் நிகழ்வாகவே தென்படுகிறது. சங்கப் பனுவல்கள் இதற்குச் சான்றெனலாம். இளங்கோவிடத்தில் தற்செயலானக் கருத்தியலாக இது வெளிப்படுகிறது. அதனால் பெண்மையைப் போற்றும் சிந்தனைத் தோற்றம் கொள்கிறது, சேரன் செங்குட்டுவனைப் போரிடத் தூண்டுகிறது, சமூக இருப்பை அடுத்த நிலையை நோக்கி உந்தித் தள்ள முயற்சி செய்கிறது, மீண்டும் தேக்க நிலையை அடைகிறது. ஏன் இவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பது மேலாய்வுக்கு உரியது. பல்லவர் காலத்துச் சிந்தனை முறைக்கும் உற்பத்தி முறைக்கும், பக்தி இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கும் ஊழ்வினைக் கோட்பாடே அடிப்படை என்பதை மனம் கொள்ளவேண்டும். தற்போது வலியுறத்தப்படும் விதி என்பது இதிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதையும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும்.

References

Manikkanaar, A. (1999). *Purananuru: Mulamum Uraiyum.* Chennai: Vartamanan Pathipakam.

Auvai Su, Thuraisamipillai. (2002). *Purananuru.* Thirunelveli: Thirunelveli Theninthiya Saiva-sithantha Nurpathipu Kazhakam.

Thiruvalluvar. (20000. *Thirukural*: Thelivuraiyudan. Chennai: puram Pablications.

Sujatha. (2005). *Silapathikaram Oor Eliya Arimugam.* Chennai: Uyirmei Pathipakam.

Thirukakkatha Theevar. (1966). *Sivakasinthamani.* Chennai: Aruna pathipakam.